

РЕШЕНИЕ

№ 18413

гр. С-я, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

С-ЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ**

при участието на секретаря **БИ. ЕМ. ПЕТРОВА**
като разгледа докладваното от **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ** Гражданско дело № 20231110120334 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен установителен иск на Е. Н. С. по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за сумата от 380,50 лв. (триста и осемдесет лева и петдесет стотинки) – претендирана като недължимо платена по ИД № 20228580401079 по описа на ЧСИ У. Д., рег. № 858 при КЧСИ, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 12.01.2023 г., до окончателното изплащане на вземането.

Ищцата твърди, че горепосоченото изпълнително дело е образувано след изтичане на погасителната давност на вискателя за вземането му, установено с влязло в сила на 05.08.2016 г. съдебно решение № 8150 от 08.06.2016 г. по гр. д. № 49795/2014 г. по описа на СРС, 73 с-в.

В съдебно заседание е уточнено, че сума: 328 лв. са удържани в полза на вискателя, а 60,22 лв. в полза на ЧСИ за такси и разноски по Тарифата към ЗЧСИ, с оглед което ищецът уточнява своите претенции на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за първата сума и чл. 59 ЗЗД за втората сума, като това е допустимо, тъй като се обхваща същите факти, въведени в исковата молба и общия размер на вземането е същият. Претендира направените разноски в заповедното и в исковото производство.

Ответникът – „Т-я С-я“ ЕАД, представлявано от юрисконсулт Мария Николова, е подал писмен отговор в законоустановения срок, в който моли да се отхвърли искът на ищцата като неоснователен. Твърди, че погасителната давност за вземането, предмет на принудително изпълнение по ИД № 20228580401079, не е изтекла. Сочи, че след датата на влизане в сила на съдебното решение са предприети действия за издаване на изпълнителен лист. Ответното дружество излага аргументи, че без издадения оригинал на изпълнителен лист през 2020 г., поправен от съда на 20.04.2022 г., не е възможно да пристъпи към принудително изпълнение. В тази връзка смята давността за прекъсната на 29.07.2020 г. – датата на депозиране на молба за **поправка на изпълнителния титул, като счита че до 20.04.2022 г. давност не е текла**. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищцата в заповедното и в исковото производство. Ответникът е уточнил, че в рамките на този период по време на установеното извънредно положение в Република

България от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г.

Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

При предявен установителен иск по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД в тежест на ищцата е да докаже, че е заплатила на ответника претендираната сума от 320,28 лв., както и че са настъпили факти, които погасяват правото му да я получи в рамките на изпълнителния процес. В тежест на ответника е в условията на пълно и главно доказване да установи онези факти и обстоятелства, с които законът свързва прекъсването или спирането на погасителната давност.

Спорният по делото въпрос е дали вземането на ответника е погасено по давност преди 15.06.2022 г., на която дата ответника е подал молба за образуване изпълнителното производство и е поискал изпълнителни действия.

Вземанията на ответника са установени с решение по гр.д.№49795/2014 г., 73-ти с-в, СРС, с което наследодателят на ищите - Ваньо Младенов Стефанов е осъден да заплати на „Т-я С-я“ ЕАД сумата от 124,14 лв. - главница за топлинна енергия за периода м.04.2011 г. - м.04.2013 г. и сумата от 116,67 лв. - мораторна лихва за периода 01.07.2011 г. - 05.03.2014 г. Постановеното решение е влязло в сила на 05.08.2016 г.

След влизане на съдебното решение давността за вземанията установени в него започва да тече нова давност, тъй като исковото производство се счита приключило. Съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност **е винаги пет години**. По тази причина считано 6.09.2016 г. започва да тече нова пет годишна давност.

Три години след влизане в сила на съдебното решение с молба Входящ № 517913 от 31.10.2019 ответникът е поискал издаване на изпълнителен лист по делото. С разпореждане на съда от 28.02.2020 г. е издаден изпълнителен лист в полза на ответника.

Ответникът прави възражение, че молбата за издаване на изпълнителен лист прекъсва давността, като съдът намира същото за неоснователно по следните аргументи:

Разпоредбата 116 ЗЗД има императивен характер, уредени са изчерпателно от закона хипотези на прекъсване на давността и съдът е длъжен да ги съобрази, ако са налице посочените в тях предпоставки. Изчерпателно изброяване на основанията за прекъсване на давността, които възникват от ограничен от закона брой на факти и процесуални действия, не дава възможност за разширяване на тези основания по аналогия. В този смисъл константна съдебна практика – Решение № 200 от 22.12 . 2014 г. по т. дело № 4529/ 2013 г. на I т.о., ВКС. Молбата за издаване на изпълнителен лист не е посочена в чл. 116 ЗЗД и не е близка по своята същност и смисъл до нито една от посочените там основания.

По изложените причини **на молбата за издаване на изпълнителен лист не може да бъде придадено действие да прекъсва давността**. Такова действие е неприемливо и поради едностранния характер на производството за издаване на изпълнителен лист. Длъжникът узнава за това производство, едва при връчването на призовката за доброволно изпълнение, когато давността е прекъсната със започването на изпълнителния процес. При действието на ЗЗД, давността се прекъсва само със започването на производство, в което длъжникът участва. Давността не може да бъде прекъсната, без длъжникът да узнае това. Не би могло да се стигне до прекъсването ѝ със започването на производство, в което длъжникът не участва и няма как да узнае за него, освен при започването на друго производство – това за принудително изпълнение. "В мотивите по т. 3 от ТР № 5/12.07.2018 г. по тълк. д. № 5/2015 г. на ОСГТК на ВКС е разяснено, че производството по издаване на изпълнителен лист въз основа на визираните в чл. 404, т. 1 ГПК изпълнителни основания е регламентирано в чл. 405 - чл. 408 ГПК. При произнасяне по искане за издаване на изпълнителен лист, проверката, която дължи компетентният съд, е относно правото за

принудително изпълнение в полза на соченото като кредитор лице и срещу посочения длъжник по изпълняемото право, установено в съответното изпълнително основание. В това производство проверката относно наличието на ликвидно и изискуемо притезание е ограничена, предвид формалната доказателствена сила на подлежащите на принудително изпълнение съдебни или арбитражни актове, с която последните удостоверяват изпълняемото право. Производството по издаване на изпълнителен лист е друго, различно от исковото производство. При произнасяне по молба по чл. 405, ал. 1 ГПК, съответно при реализиране на предвидената в чл. 407, ал. 1 ГПК въззивна проверка за законосъобразност на постановено разпореждане, не се дава разрешение на материалноправен спор, свързан с предмета на делото, а се разрешава процесуален въпрос за наличие на предпоставки за принудително изпълнение на акта, въз основа на който е поискано издаване на изпълнителния лист. Постановеният от съда акт, с характер на разпореждане, не се ползва със сила на пресъдено нещо нито относно изпълняемото право, нито по отношение правото на принудително изпълнение.

При съобразяване с даденото задължително тълкуване за характера на производството по чл. 405 – чл. 408 ГПК, следва да се приеме, че разпореждането за издаване на изпълнителен лист няма правен ефект да удължава срока на погасителната давност относно изпълняемото право по смисъла на чл. 117 ЗЗД, именно защото този акт не се ползва със сила на пресъдено нещо по отношение на материалното право (вж. в т. см. – проф. Живко Сталев, "Бълг. ГПП", 6-то изд., стр. 696; "Бълг. ГПП", 9-то изд., стр. 952).

Поради това, че производството по издаване на изпълнителен лист, както е посочено в ТР № 5/2018 г. на ОСГТК, е "друго, различно от исковото производство" то няма характера на "съдебен процес относно вземането" по смисъла на чл. 115, б. "ж" ЗЗД и не е основание за спиране на давностния срок. То не е и "изпълнително действие" с ефект да прекъсне давността, съгласно чл. 116 б. "в" ЗЗД, тъй като се развива преди изпълнителния процес и има за цел да подготви предприемането на принудително изпълнение (в т. см. – т. 10 и т. 14 от ТР № 2/2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК). Постановяваните в това производство съдебни актове не са от естество да преклудират нито правото на защита на неудовлетворения кредитор срещу неизправен длъжник, нито правото на защита на претендиращия длъжник срещу привиден кредитор.

Поради това и молбата по чл. 405, ал. 1 ГПК, с която се сезира съдът в производството по издаване на изпълнителен лист, респ. жалбата срещу разпореждането за отказ да се издаде изпълнителен лист или молба за поправка на очевидна фактическа грешка в издаден изпълнителен лист, не могат да се зачетат за действия, прекъсващи давностния срок за вземането, тъй като то не е предмет на спор. Те не са и действия за принудително изпълнение по смисъла на чл. 116, б. "в" ГПК, като в тази насока следва да се съобразят задължителните постановки по т. 10 и мотивите по т. 14 от ТР № 2/2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК" – така р. № 141 от 17.07.2019 г. постановено по гр. д. № 3152/2018 г. по описа на ВКС, III г. о.

Съдът намира за основателно възражението на ответника, че за периода **13.03.2020 г. - 21.05.2020 г. – тоест за 39 дни, които следва да се отчетат, като се прибавят при изчисление на крайния срок, в който изтича на давността.**

Пет месеца по късно с молба от 29.07.2020 г. ответникът е депозирал нова молба до съда за поправка на очевидна фактическа грешка в издадения изпълнителен лист от 28.02.2020 г., Подадена е и нова молба за издаване на акт за поправка на ОФГ в изпълнителния лист едва на 16.03.2022 г. Нов поправен изпълнителен лист съдът е издал едва на 20.04.2022 г.

При твърдени и установени обстоятелства ответникът **прави** възражение от страна на ответника, че в периода **от 29.07.2020 г. – дата на подаване на молба за поправка на ОФГ в листа до 20.04.2022 г.**- дата на издаване на поправения изпълнителен лист, като твърденията са че в този период **по независещи от страната причини тя** не е могла да образува изпълнително производство и да прекъсне давността.

За да се отговори на въпроса основателно ли е възражението на ответника следва да се даде принципно тълкуване на разпоредбата на чл. 115 ЗЗД, която изброява хипотезите при които е налице спиране.

Съгласно константната практика на ВКС, изразена в Решение №153 от 09.10.2015 г. по т.д. № 2304/2014 г., I т.о., ВКС, Решение № 200 от 22.12.2014г. по т.д. № 4529/2013г. на I т.о., ВКС, Решение № 232 от 02.05.2012г. по т.д. № 782/2010г. на II т.о., ВКС, разпоредбата на чл.115 ЗЗД има императивен характер, изчерпателно посочва и лимитирано установяват основанията за спиране на погасителната давност. В случая е видно, че производството по издаване на изпълнител лист и поправка на изпълнител лист не е сред изчерпателно предвидените основания за спиране на давността, с оглед което и възражението на ответника е неоснователно..

Така даденото общо тълкуване на разпоредбата на чл. 115 ЗЗД обаче не се споделя от настоящия състав, защото то съответства само на езиковото тълкуване на разпоредбата, но е в противоречие с логическото, систематическото, телеологическото, историческото и сравнителноправното тълкуване , като в тази посока съдът намира за нужно да посочи следното:

Следва да се предпочете телеологическото тълкуването на разпоредбата на чл. 115 ЗЗД, от което следва да се изведе действителни смисъл на разпоредбата, а именно че **давностния срок спира да тече, щом кредиторът е в обективна невъзможност да упражнява правото си и е направил всичко зависещо от него да действа и да защити правото си**. Погасителната давност е санкция за кредитора и предполага бездействие при упражняване на едно право, като разумно и **логично** да се приеме, че давност тече само в периода когато кредитора има правна и фактическа възможност за действие. В този смисъл е правната доктрина, **Таков, К** „Неизяснени или неразглеждани въпроси във връзка с давността“ и **Стефанов, Г**. Основи на гражданското право. Велико Търново: Издателство „Абагар“, 2007, 178–179, **Рачев, Т**. Принципът „срещу онзи, който не може да действа, давност не тече“. Вж. също **Таджер, В**. Гражданско право на НРБ, обща част, Дял II, С.2001, с. 719-720, който макар да приема изброяването за изчерпателно, изрично добавя, че **по справедливост следва да се разширят основанията за спиране на давността**, и дава пример с индивидуален или нормативен акт на държавен орган, предвиждащ забрана за упражняване на дадено право.

В подкрепа на този тълкувателен извод **е сравнително правното и историческото тълкуване на разпоредбата на чл. 115 ЗЗД**. Изрично в смисъл, че когато не може да действаш по обективни причини, давност не тече, е възприето в съдебната практика и доктрина във **Франция**. Виж Колен, А., Капитан, А. Елементарен курс по френско гражданско право. Том II – книги I-ва и II-ра. Задължения и договори. С., 1929, с. 177-179, както и Планиол, М., Елементарно ръководство по гражданско право. Обща теория на задълженията и договорите. С., 1919, с. 227, като следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 115 ЗЗД е възпроизведена от ФГК. В този смисъл е разрешен въпроса и в разпоредбата на **чл. 206 BGB**.

Този принцип, че давност не тече срещу този който не може да действа е застъпен и в Принципи на европейското договорно право. Съгласно член 14:303 давност не тече, докато кредиторът не е в състояние да дири вземането **си поради пречка, която е извън контрола му и за която не може разумно да се очаква да бъде избегната или преодо. от него**. Това правило се прилага само ако възпрепятстването възникне или продължава през последните шест месеца от давностния срок.

Съдът намира, че такова тълкуване съответства на принципа на справедливостта, като съдът следва във всеки случай да преценява има ли обективна пречка за кредитора да не може да упражни правото си и преодолима ли е за кредитора тя.

В действителност в настоящия случай в периода от 29.07.2020 г. – дата на подаване на молба за поправка на ОФГ в издадения първоначално изпълнителен лист до 20.04.2022 г. дата на издаване на нов поправен изпълнителен лист, ответникът кредитор не може да

предприеме действия по образуване на изпълнително производство, с което да прекъсне течение на давността.

В случая обаче, ответника в качество на кредитор е допуснал голяма забава в искането си за първоначалното издаване на изпълнителен лист над 3 години, след влизане на решението в сила, а в същото време не е подал молба за определяне срок при бавност по отношение на искането за издаване на акт за поправка на ОФГ в първоначално издадения изпълнителен лист, **своевременно**, като е имал за това възможност за **това – чл. 255 ГПК.**

Ответникът не е предприел своевременно необходимите действия, които са били възможни за него и законово предвидени, които биха довели до преодоляване на бездействието на съда. В тази връзка е видимо, че веднага след като е подадена молба за издаване на акта за поправка на ОФГ, такъв акт е издаден от съда, тоест пречката е била преодолима с активно действие на кредитора, което обаче е твърде късно предприето, за което няма разумна причина.

По изложените причини се налага извод, че общото продължителност на бездействие на кредитора предполага, че ответникът не може да се позове на спиране на давността в посочения период, тъй като е могъл са активните си процесуални и законосъобразни действия да реализира правото в рамките на **5 години, като по – голямата част от периода се дължи изцяло на неговото бездействие.**

По изложените причини съдът намира, че не е основателно възражението на ответника, че давност не текла в периода от 29.07.2020 г. – дата на подаване на молба за поправка на ОФГ в листа до 20.04.2022 г. дата на издаване на поправения изпълнителен лист.

По изложените причини погасителната давност за процесните вземания е изтекла на 14.09.2021 г., след което правото се е превърнало в естествено, тоест не може да бъде събирано по принудителен път.

Едва на 15.06.2022 г. ответникът е подал молба за образуване изпълнителното производство за своите вземания и е поискал изпълнителни действия, която молба има характера на действие, което може да прекъсне давността.

Но давността може да се прекъсне само ако не е изтекла все още, а както вече се установи към дата на образуване на изпълнителното производство давността за вземането е изтекла. По тази причина образуването на изпълнително производство и искане на принудителни действия няма правно значение за вземанията, тъй като те вече не подлежат на принудително събиране, доколкото към този момент вече са погасени по давност.

В хода на изпълнителното производство и в следствие на наложения заповест по образуването изпълнително дело са постъпили сумата от общо 380, 50 лв., която ЧСИ е разпределил по следния начин 320, 28 лв. в полза на т-я С-я и в полза на ЧСИ за такси 60, 22 лв. което се установява и от издаденото удостоверение от ЧСИ, от което следва, че на 18.11.2022 г. на л. 52 от изпълнителното дело.

Искът по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД се предявява за връщане на даденото без основание, когато е налице фактическо размястване на блага при начална липса на основание. В процесния случай към датата на образуване на изпълнителното дело се установи, че погасителната давност за вземането на ответника „Т-я С-я“ ЕАД е изтекла.

С изтичане на погасителната давност преди предприемане на изпълнителните действия отпада и основанието, на което вискателят по изпълнителното дело е получил принудително събраните суми. Ако погасителната давност е била вече изтекла, нито наложените след това заповести, нито направените по повод на същите плащания са основания за заличаване на последиците от изтеклата давност. Единствено платеното при условията на чл. 118 ЗЗД не би могло да бъде искано обратно, но за неизплатения остатък от задължението длъжникът може да прави своето възражение за изтекла погасителна давност независимо от наложените след изтичането на давността заповести и независимо от направените по този повод удържки. Последните не прекъсват вече изтеклата давност, нито

заличават нейните последици. Събраните по поискан след изтичане на погасителната давност заповор суми не представляват изпълнение по смисъла на чл. 118 3ЗД, поради което може да се иска от длъжника връщането им /в този смисъл решение № 1483 от 17.08.1967 г. по гр. д. № 977/1967 г., I ГО на ВС/. В същия смисъл е и постановената по реда на чл. 290 ГПК постоянна практика на ВКС, обективизирана в Решение № 112 от 11.02.2010 г. по гр. д. № 179/2009 г. на ВКС, ГК, III г. о., Решение № 139 от 28.08.2013 г. по т. д. № 98/2012 г. на ВКС, II т. о.

По изложените причини съдът счита, че искът на ищцата за връщане на платеното без основание в рамките на принудителното изпълнение следва да бъде уважен изцяло за сумата от 320, 28 лв., доколкото тя се е позовала основателно на изтеклата давност, изтекла преди образуване на изпълнителното производство.

По отношение на иска с правно основание чл. 59, ал. 1 3ЗД за връщане на събраните по изпълнителното производство обикновени такси и пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 59 от 3ЗД всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго длъжи да му върне онова, с което се е обогатил до размера на обедняването. Правото на иск по чл. 59, ал. 1 от 3ЗД възниква, когато ищецът не разполага с друг иск, с който може да се защити. С тази законова норма се осуетява всяко неоснователно преминаване на блага от едно имущество в друго, въпреки липсата на конкретно уредена възможност в други текстове на закона.

Фактическият състав на неоснователното обогатяване по чл. 59 3ЗД съдържа следните елементи – 1/. имуществено разместване в патримониума на ищеца и ответника, в резултат на което ответникът се е обогатил за сметка на ищеца; 2/. връзка между обедняването на ищеца и обогатяването на ответника, която произтича от общи факти, породили обогатяването и обедняването; 3/. липса на правно основание за имущественото разместване; 4/. липса на друго основание за защита на правата на обеднелия ищец.

Имуществените облаги се изразяват в увеличаване на актива на имуществото на обогатения, в намаляване на неговите пасиви или спестяване на **обогатения на някои разходи, които той е трябвало да понесе**. В последната хипотеза спестяването на разходи води до обогатяване в случай, че разходите са били необходими и ответникът по иска с правно основание чл. 59 3ЗД е трябвало да ги понесе от собственото си имущество, без да съществуват изгледи за тяхното връщане /решение № 587/01.11.2010 г. по гр. д. № 941/2009 г. на ВКС, ГО, IV ГО/. В настоящия случай ищецът твърди, че ответникът е образувал изпълнително производство за принудително събиране на погасено по давност вземане, поради което таксите и допълнителните разноски, включително и пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, следва да се заплати на съдебния изпълнител от **взискателя, ответник по настоящото дело**.

Разноските по принудителното изпълнение са винаги за сметка на длъжника, освен когато изпълнителните действия бъдат изоставени от взискателя или отменени от съда или делото се прекрати на основание чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство, или /нова ал. 3 на чл. 79 от ГПК – ДВ, бр. 86 от 2017 г. / разноските, направени от взискателя, са за изпълнителни способности, които не са приложени.

В случая е налице основание за отпадане на отговорността на длъжника за направените разноски по изпълнението, тъй като се установи, че предмет на изпълнение е недлъжимо вземане поради погасяването му по давност. Ето защо разноските за обикновените такси по изпълнението /които в случая не са били внесени авансово от взискателя/ по т. 1, т. 3, т. 5, т. 9 и т. 31 а от ТТРЗЧСИ **в общ размер на 60, 22 лв.**, са дължими от взискателя по аргумент от противното на чл. 79, ал. 1 от ГПК, а не от ищцата в качеството ѝ на длъжник по изпълнителното производство. **В този смисъл константната практика Решение № 3621 от 6.12.2022 г. по в. гр. д. № 1969/2022 г. на СГС.**

С оглед на това и иска за сумата от 60, 22 лв. е основателен и следва да се уважи.

С оглед изхода на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищцата има право да получи претендираните разноски. Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е неоснователно, тъй като същото е определено по реда на Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 вр. чл. 7, ал. 7 за процесуално представителство по дела с интерес до 1000 лв. възнаграждението е в размер на 400 лв. – в настоящия случай то ще е едно и също за двете производства. По делото са приложени доказателства от адв. Н. И., че ищцата се ползва от безплатна адвокатска помощ и съдействие на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата като материално затруднено лице. Във връзка с горепосоченото ответникът следва да заплати възнаграждение в размер на 880 лв., от които по заповедното производство – 400 лв., а по исковото производство – 480 лв. За ищцата се полага и сумата от 50 лв. – платена държавна такса в двете производства.

С оглед гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 55, ал. 1, пр. 1 33Д **ЧЕ** „Т-я С-я“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С-я, ж.к. Красно село, ул. „Ястребец“ № 23Б, **ДЪЛЖИ НА** Е. Н. С., ЕГН *****, сумата от **320, 28 лв.**, представляваща неоснователно събрана и получена от ответника сума по изпълнително дело № 20228580401079 по описа на ЧСИ У. Д., рег. № 858 при КЧСИ, ведно със законната лихва от 12.01.2013 г. до окончателно изплащане на вземането.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК във вр. чл. 59 33Д **ЧЕ** „Т-я С-я“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С-я, ж.к. Красно село, ул. „Ястребец“ № 23Б, **ДЪЛЖИ НА** Е. Н. С., ЕГН *****, сумата от **60,22 лв.**, представляваща неоснователно обогатяване по изпълнително дело № 20228580401079 по описа на ЧСИ У. Д., рег. № 858 при КЧСИ, ведно със законната лихва от 12.01.2013 г. до окончателно изплащане на вземането.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Т-я С-я“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С-я, ж.к. Красно село, ул. „Ястребец“ № 23Б, **да заплати на** Е. Н. С., ЕГН *****, сумата от **50 лв.**, представляваща платена държавна такса в заповедно и в исково производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв вр. чл. 78, ал. 1 ГПК „Т-я С-я“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С-я, ж.к. Красно село, ул. „Ястребец“ № 23Б, **да заплати на** адв. **Н. И. И.**, личен регистрационен № 1000762210 към САК, сумата от **880 лв.**, представляващи адвокатско възнаграждение в заповедно и в исково производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред С-йски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при С-йски районен съд: _____